

Könyvajánló:

Raoul Renier A hitehagyott

Jelenlegi tanulmányomnak lapjain ezúttal a dark fantasy világába bátorkodom elrepíteni a velem tartani kívánó Olvasót, illetőleg legalábbis azokat, akik hozzám hasonlóan nyitottnak és rátermettnek mutatkoznak egy efféle kalandra. Bizonyára némiképp meredeknek, sőt mi több, egyenesen talán megbotránkoztatónak hathat ugyanis egyeseknek számára, hogy vajon miként és mi módon kerülhet a fent felcsapott, amolyan sokak által ködösnek, és nevéből kiindulván kétségkívül „darkosnak” tartott terület egy Gnózással, gnosztikus megismeréssel, perennialis metafizikával és theurgiával foglalatostkodó szerzőnek írásművei közé, így az elkövetkezendő bekezdéseket mintegy kedvébresztés gyanánt arra kívánom szentelni, hogy ezen általam is teljes mértékben megokoltnak tartott felvetésre illő módon válasszal szolgáljak.

A magam saját pályájának vonatkozásában mindennemű szégyenérzetnek híján elárulni szokásomban áll, hogy útjára indulása elsődlegesen a fantasy műfajának berkein belül bontott zászlót, és annak ellenére, hogy életemnek jelenlegi szakaszában nem fejtek ki szerzői tevékenységet ezen területen, mindenkor leplezetlen örülni tudásról tanúbizonyságot téve fogadom, amennyiben magas színvonalú, magával ragadó és lebilincselő alkotásoknak megvalósulásáról győződhetek meg. A „*Sötét Mersant*” trilógia első darabja minden kétséget kizáróan ilyen könyvként kerülhet

bemutatásra részemről, sőt mi több, néminemű elfogultságtól eltekintvén akár azt is mondhatnám, hogy egyike az általam olvasott legkiválóbb regényeknek, ideértve akár J.R.R. Tolkien professzor csodálatos és utánozhatatlan műveit is. „*A hitehagyott*” ugyanis nem ponyva, ezen kijelentésnek súlyát pedig főként azon személyek érthetik meg igazán, akik hozzám hasonlóan elkötelezett hívei a műfajnak, mert hiszen alapvető „népbetegsége” a fantasy irodalomnak, hogy a könyvesboltok kínálatában voltaképpen mindennemű kritikai szemléletet nélkülözvén egymás mellé kerülhetnek arcpirítóan alacsony színvonallal bíró silányságok és világklasszis alkotások egyaránt. Mindazok, akik képesnek mutatkoznak nagyvonalúan felülemelkedni a „*Sötét Mersant*” trilógia köteteinek borítójával kapcsolatos, kedvezőnek aligha nevezhető benyomásaikon, minden bizonnyal kivételes olvasói élmények elé néznek, ezek a könyvek ugyanis mondhatni már az első lapoknak átolvasását követően magukkal ragadnak, és meg sem állnak velünk a középkori Európa olykor igencsak gyomorforgatóan brutális világáig.

A philosophia perennis irányában elkötelezettséget birtokló alkotóként a magam részéről nem mutakozom képesnek maradéktalanul osztani azon rajongó attitűdöt, amelynek birtokában egyes szerzők a középkorral kapcsolatban viseltetnek, amellet és annak ellenére, hogy természetesen készséggel hajlandó vagyok elismerni mindazokat a kiváló és fényteli aspektusokat, amelyeket a történelemnek ezen korszaka felvonultatni képesnek bizonyult, gondolhatunk akár a gótika fenséges emelkedettségére, akár a korabeli alkimisták által képviselt elképesztő szellemi színvonalra, akár a kódexmásoló szerzetesek és spirituális kolostor-fellegrárok méltóságára, akár pedig az egyes lovagi ösvényeknek férfiúi

erényességére, mindezek mellett azonban hozzá szükséges tennem, hogy nézetem szerint eme kor is, mint a Farkasok Korának végső fázisában lejátszódó koroknak mindegyike, igazándiból már a súlyos hanyatlás jegyeit viselte önmagán, így bár kétségkívül több lehetőséget biztosított a szellem szerelmeseinek számára, általánosságban véleményem szerint mégsem tartható sokkalta többre, mint az azt megelőző, és a rája következő korok. Teljességgel magától értetődik persze, hogy mindennemű hanyatlási folyamat határozott fokozatossággal bír, ezen oknál fogva pedig alapvető hiba volna részemről, ha felületes szemléletmód birtokában mintegy „egyazon kalap alá” sorolnám a történelmi koroknak mindegyikét, mégis azonban hangot szükséges adnom azon meggyőződésemnek, hogy a perennalisták bizonyos képviselőinek részéről megnyilvánuló középkor-favorizációnak mégsem lehetséges egyoldalú módon teret biztosítani. A Kali Yuga hanyatló korszakának égisze alatt megnyilvánuló valamennyi periódus sötét kornak tekinthető, és a valamihez képest kevésbé sötét még nem válik automaticæ világossá, pusztán megmarad kevésbé sötétnek, amely bár kétségtelenül önmagában sem kis szó, ám valójában mégis elképesztően kevés. A „*Sötét Mersant*” sorozat tehát a középkori Európa véráztatta és intrikáktól mocskos vidékére kalauzol el bennünket, még hozzá alapvetően pontosan meghatározható eseményeknek közelébe, a történet ugyanis a templárius lovagrend gyalázatos felszámolásának idején bont formát, így tehát az 1314. esztendő környékére datálható a fő cselekményszálak kibontakozása.

Tovább fejtegetvén a részemről megnyilvánuló személyes érintettségnek mibenlétét, szeretném magam is rövidke kiruccanásra invitálni az Olvasót, igaz ugyan, hogy

csupán a 2010-es évre visszamenően. Ez időtájt nyílt ugyanis alkalmam első ízben kezembe kaparintani a sorozat nyitányaként napvilágot látott, „*A hitehagyott*” című regényt, amelyet egy fantasy szerepjátékos társam ajánlott a figyelmembe, és amelyet így nem kevés reménnyel és elvárással kezdtem el forgatni. Az első olvasatnak során rendkívül meghökkentő erővel hasított belém a főhőssel kapcsolatban megnyilvánuló életrajzi párhuzamoknak jelenvalósága, merthogy ilyesfélék szép számban mutatkoztak tetten érhetőnek a regény kapcsán. Az ifjú Mersant de Foix gróf ugyanis hozzám hasonlóan meglehetősen gyenge fizikummal megáldott, rendkívül beteges gyermekként került bemutatásra, aki a különféle lovagias testgyakorlatok helyett az otthonául szolgáló kastélyerőd könyvesházát részesítette előnyben, és aki - belátván, hogy az előtte álló lovagi ösvények legtöbb kívánalmának nem mutatkozik képesnek eleget tenni - az Egyházi Rend alsóbb fokozatainak felvétele által az egyetemi pályát választotta önmaga számára. Mersant szemei előtt tehát olyasfajta világ tárult fel, amelynek körein belül alkalmá nyílhatott kamatoztatni és kibontakoztatni azon képességeit, amelyek - mintegy a fizikalitás síkján megnyilvánuló hátrányainak és gyengeségeinek ellensúlyozása gyanánt - kétségkívül kifejeződésre találtak benne, és ennek tekintetében a középkor vitán felül kimondottan fénytelinek lehet nevezhető. Posztmodern világunk, bármennyire is hirdetni látszik a felszínen az egyén szabadságát, és a szinte korlátlan számban tekintete elé vetülő lehetőségeket, a valóságban mégsem bizonyul hajlandónak (és talán képesnek sem) többet, mást és jobbat ajánlani, mint az intézményesített bérabszolgaság státuszát, azaz egyfajta kasztok alatti létállapotot, amelynek lényegi motívuma a szerzészavág és mások kárára történő, kizárólag horizontális formában

megnyilvánuló terjeszkedés. Korunk tehát, miközben teli szájjal harsogja a korlátlan lehetőségek világát, voltaképpen semminemű magasabb célt nem jelöl ki a lovag, pontifex, artifex és mesterember számára, leszámítva persze a céltalan robotolás és agyatlan kóválygás lehetőségeit, ezeknek vonatkozásában ugyanis kétségkívül túlkínálat jelenik meg.

Különleges élethelyzetben kopogtatott be ajtómon tehát ezen történet, amelynek keretében nem kevés rokonszenvet ébresztett bennem a főhősnek sorsa, valamilyen módon, szinten és mértékben ugyanis felismerni látszottam benne nemcsak a saját, gyermek- és serdülőkori hányattatásaimnak természetét és mibenlétét, hanem a 2009-2010 közé eső időszaknak csalódásait, kiábrándultságait és öntudatra ébredéseit. Vehemens erővel vágott belém mintegy villámlás gyanánt azon eszmélés, amelynek tükrében sorsközösség formálódott bennem a főhős személyével. Tagadhatatlan persze, hogy Mersant különleges élettörténete bőségesen tartalmazni látszik olyasfajta aspektusokat és szálakat, amelyekkel bizonyos mértékben így, úgy, avagy esetleg éppen amúgy viszonylag sokan azonosulni lehetnek képesek, ugyanakkor azonban teljesen világosan láthatjuk, hogy a főhős sorsa távolról sem azon közönséges és hétköznapi sors, amelyben embereknek milliói, avagy éppen milliárdjai osztoznak lényegi mértékben. Irtózatos közhelyáradatot eredményezne belekezdenem annak taglalásába, hogy természetesen mindannyiunkat érték már csalódások, szinte mindannyian rendelkezünk különféle egészségügyi természetű akadályozó tényezőkkel, és mindezen felül egyikünk sem lehet mentes olyasfajta hétköznapiságoktól, mint a sértettség, harag, düh, avagy esetleg a gyűlölet és bosszúvágy, amely élményeinken keresztül persze bizonyos mértékben felderenghet bennünk a hasonlóság és sorsközösség

érzése, mindemellett meggyőződéseim azonban, hogy igencsak kevesen lehetnek közöttünk azok, akik a *"Sötét Mersant"* lapjain taglalt személyes tragédiákhoz szinte vészjósló közelségbe kerülhettek. Ilyetén módon tehát mégsem hiszem, hogy a saját részemről megélt mélyen ülő kapcsolat mindenkinek sajátja lehet, éppen ezért mondhatni személyes megszólíttóságot éltem meg, ahogyan ez a kezdetben csenevész, hasznavehetetlen, és a külvilág szemében semmi lényegeshez nem értő gyengécske könyvmoly a szemeim elé került. Mersant de Foix ugyanis olyasféle személy benyomását keltette, akivel úgymond nem igazán érdemes, semmilyen szinten sem számolni, akit mindennemű felelősség megkerülésével félre lehetséges állítani, és akinek félreállítását büntetlenül meg lehetséges valósítani. Ezen személyek ugyanis (legalábbis a könyv lapjain) kétségkívül tévedtek, méghozzá életveszélyesen, sőt mi több, egyenesen életbe vágóan súlyos mértékben tévedtek, *"Véreből vért és könnyet..."* ugyanis *"...senki sem fakaszthat büntetlenül"*.

Személyes érintettségem tovább fokozódni és mélyülni látszott azon ponton, amikor a regénnyel való első találkozást pontosan tíz esztendővel követően ismételten felébredt bennem a trilógia újraolvasására irányuló gondolat. Ekkor támadt lehetőségem ugyanis újra csak velőbe markoló módon szembesülni annak tényével, hogy életutamnak alakulása olykor szinte veszedelmes mértékben követte a regény cselekményének folyását, ráadásképpen mindezt úgy, hogy az elmúlt tíz esztendőnek folyamán egyáltalán nem állott szándékomban sohasem, hogy a Sötét Mersant sorsának személyes megismétlőjévé váljak. Mindez csupán mondhatni a véletlennek tetsző egybeesések által alakult esetemben ilyen módon, és a sors furcsa és groteszk pikantériájaként

könyvelhetem el, hogy mindeközben eszembe sem jutott soha, hogy a magam és Mersant le Sinistre sorsa között bármilyen módon is párhuzamot vonjak. Ezen párhuzamot - kissé közhelyesen fogalmazván - voltaképpen megvonni látszott helyettem maga az élet, és jelen sorok papírra vetésének folyamán is keserűdes mosollyal válik szükségessé nyugtáznom, hogy a bolygó-istenek szorításából bizony meglehetősen nehézkesen lehetséges szabadulni.

Mersant tehát rövidesen a párizsi egyetemen találja magát, melynek elvégzését követően később a Szent Inkvizíció haragját is magára vonni alkalmas, bátor és merész tette szánja el magát. Hősünk a mórok által megszállt területekre utazik, ahol betekintést nyer többek között a különféle pogány authoroknak világába éppen úgy, ahogyan a kabbalista és alkímiai tanoknak területére. Tanulmányaiban azonban nem várt akadályoztatás találja meg, családja ugyanis hitehagyás és eretnokség vádjával panaszt tesz ellene az egyházi hivatalnál, és a kiközösítés rettentő fegyverének alkalmazása útján mindennemű vagyonából kisémmizik. Az ifjú Mersant tehát kénytelennek mutatkozik egyre és egyre sötétebb lehetőségeknek megragadása által esélyekhez juttatni önmagát, mert hiszen egy eretnokség vádjával kiátkozott, a mindennapok és fegyverek világát illetően teljes mértékben tájékozatlannak és járatlannak számító, beteges és gyengécske fiatalember számára meglehetősen kevés lehetőség nyert megnyilvánulást a középkori Európa terein belül. Ne feledjük el ugyanis, hogy csupán néhány évtizeddel hagytuk magunk mögött a kathar holokausztr rémségeit, és történetünk idején javában játszódnak a különféle eretnekpercek, többek között a templáriusz lovagok ellenében. Mersant tehát mór és szaracén fegyvermesterektől kitanulja a kardforgatás titkát, méghozzá olyan módon, hogy

technikai tudásának és gyorsaságának köszönhetően képessé válik felvenni a harcot ellenfeleivel anélkül, hogy született gyengesége és betegessége akadályozná mindebben. Csakhamar veszedelmes hírű kardvívóvá nővi ki önmagát, ezzel egyidejűleg azonban egyre inkább elhatalmasodni látszik benne a sértettség és bosszúvágy. Idővel elérkezettnek látja, hogy egy válogatott haramiákból és más, törvényen kívüliekből álló kompánia élén vérbosszút vegyen az őt kismizmiző rokonokon, ezzel párhuzamosan pedig bosszút esküszik a katolikus egyház ellen is, amely kiátkozását kimondván családjának cinkosává szegődött.

Érdemesnek mutatkozik számunkra valamelyest kritikai szemléletű területekre átmerészkedvén felhívni a figyelmet a regényfolyam egyik jellegzetes sajátosságára, ez pediglen a jellemek és frakciók kidolgozottsága és megformáltsága. Kétségtelen, hogy a Szerző, Raoul Renier ezen a ponton kimagasló írói képességekről, és a jellemábrázolás területén megnyilatkozó tehetségről tesz tanúságot, a „*Sötét Mersant*” sorozatban ugyanis igencsak bajosan lehetne tetten érni felületes és slendrián módon kidolgozott karaktert. A legutolsó mellékszereplő élettörténetének, illetőleg legfontosabb és leglényegesebb karakterjegyeinek bemutatására is kerül legalább néhány sornyi hely, a főszereplők jellemének alakulását pedig lényegében az egész regényfolyam lapjain nyomon követhetjük. Noha kétség sem férhet hozzá, hogy megnevezhető lenne jó néhány olyan terület, amelyeknek vonatkozásában a Szerző mindvégig árnyékban tart bennünket, véleményem szerint azonban ezen „hanyagság” tulajdonképpen teljes mértékben megbocsátható lehet főként amiatt, hogy az általa gerjesztett homály még több évvel a regény elolvasását követően is lázban tarthat bennünket, személy szerint

legalábbis nem ritkán még mostanság is felötlik bennem annak gondolata, hogy vajon szeretett-e valaha is Mersant le Sinistre, avagy mivel töltötte idejét álmatlan, lázas éjszakákon. Ilyesféle kérdéseknek felvetésével kapcsolatban azonban éppen abban rejlik a kihívó természettel rendelkező misztikum, hogy valójában mindannyian magunknak, és voltaképpen magunkban vagyunk kénytelenek megválaszolni ezeket, és ilyenén módon pedig direkt felhívást intéz hozzánk a Szerző annak vonatkozásában, hogy magunk is bátran magunkra ölthetjük bármelyik szereplőnek bőrét, ezáltal pedig jellemrajzokat magunk rajzolhatjuk tovább.

A jellemrajzok tekintetében tovább gondolkodván szükséges kitérnem a Mersant-regények egyik számottevő hiányosságára, jelesül azon problematikumra, hogy az egyes történetbeli alakok cizellált kidolgozottsága, jellembeli mélységeinek és összetettségének, komplex sokrétűségének kidomborítása mellett az egyes frakciók lefestése kifejezetten egyoldalúan kerül megvalósításra, valószínűleg részben a Szerzőnek a kereszténységgel kapcsolatos, nem titkoltan negatív viszonyulásmódjából fakadóan. A történetben szereplő keresztény klérus - papok és püspökök - tagjai általánosságban vagy rettenetesen kisszerű és gyarló alakok, avagy éppen fájó módon fanatikus vakhitről tanúbizonyságot tevő, szűk látókörű, és sok esetben meglehetősen gyenge morális és intellektuális színvonalon álló személyek. Amennyiben esetleg megtalálható köreiken belül kimagasló szellemiség, mint amilyen például Gregoire apát alakja, úgy azokat menthetetlenül kiábrándult, szenvedélybetegségbe menekült, kétségbeesett és megkeseredetten cinikus karakterekként mutatja be a szerző. A regények lapjain megelevenedő egyházi személyek kis túlzással szinte mind kisstílű gazemberek, avagy egykoron

nagy reményekkel rendelkező, ám a különféle politikai intrikák következtében az Egyház peremvidékeire száműzött, kegyvesztett figurák. Mintha csak azon üzenet kívánna burkolt (illetőleg olykor a legkevésbé sem burkolt) formában átadásra kerülni, hogy a korabeli Európa egyházi életében csakis és kizárólag becstelen törtetéssel, kettős étellel az egyén háta mögött, illetőleg kisszerű ügyeskedéssel és fondorlattal lehetséges csupán előtérbe kerülni, míg a nagyívűség és szellemi színvonal letéteményesei rendszerint óvatlan, az egyházpolitikai keretek között ormótlanul mozgó balekként kerülnek megkomponálásra. Természetesen nem kívánok naivitásba esni, - főként én nem kívánok - mert hiszen talán némi joggal megkockáztathatnám, hogy nálamnál jobban kevesek ismerhetik a különféle egyházi intrikáknak és hatalmi játszmáknak mibenlétét, az egyoldalúan megvalósuló, torzító helyzetértékelések azonban ennek ellenére sem válnak kifejezetten a kedvemre. Amennyiben ugyanis valóban a Raoul Renier által sugalmazni kívánt módon festett volna a középkori Európa helyzete, úgy minden bizonnyal Szent Bernátok, Norbertek, Albertek, Tamások sem kerültek volna előtérbe sohasem. Tollamat valamelyest vitriolba mártván akár azt is leírhatnám, hogy a szerző kifejezetten elegáns, ámbátor némiképp „megűszös” módszert és megoldást választott sötét főhősének megkedveltetésére, körültekintvén ugyanis a regénybeli világnak terein aligha találhatunk nálánál szimpatikusabb alakot. Mersant ellenlábasai mindennemű kidolgozottságukon és cizellált jellemábrázolásukon túl szinte kivétel nélkül borzasztóan esendő és fájdalmasan kisszerű alakok, az üdítő kivételek pedig vagy hozzá hasonló módon gátlástalan és romlott személyek, avagy pedig a társadalom peremvidékeire kényszerült, szerencsétlen vesztésként kerülnek megrajzolásra.

A Szerző vitathatatlan kiválóságát erősíti azon tény, hogy egyes jellemeknek vonatkozásában nem habozik oldalaknak hosszú sorát szentelni annak bemutatására, hogy az adott illetők valójában milyen hatásoknak nyomán váltak szellemi minőségeknek hordozóivá, avagy éppenséggel becstelen gazemberré. Nem elégszik meg annyival, hogy egyes személyeknek kapcsán kimondja az ítéletet, hanem elsősorban a miért-ekre való válaszok előtalálása foglalkoztatja Raoul Reniert. Éppen, mikor sajnálni, avagy esetleg éppenséggel gyűlölni kezdenénk egy adott szereplőt, Renier rögvést szétrombolni látszik ítéleteinket, felmutatván a személy milyenségének háttérben rejtező, olykor kifejezetten komplexnek mutakozó komponenseket, rámutatván ezzel a magunk felületes ítélkezésre hajlamosságot mutató természetére. Elítélnénk-e Mersant, Gregoire apát, avagy éppenséggel Steinhardt és Casagrande mester személyét pusztán felületes ismeretséget követően? Amennyiben a válaszuk az IGEN felé hajazna, úgy képesnek mutakoznánk megváltoztatni ítéleteink milyenségét akkor, amikor a regény lapjain tovább kalandozván szembesülhetünk ezen személyek élettörténetének nem csekély mértékű tragikumokat magában hordozó aspektusaival? Vajon lesz-e merszünk készségesen szembenézni azon szorító tényekkel, amelyek a világ és ember komplexitásával szembesítenek bennünket? Milyen viselkedés jellemez majd bennünket, amennyiben csontunk velejéig átélhetjük annak borzalmát, hogy a fekete olykor korántsem annyira fekete, mint amilyennek kényelmes tespedésre hajló, kispolgári erkölcsaink esetlegesen diktálnák számunka, és a fehér éppenséggel közel sem fest mindenkor olyannyira fehérnek, mint amennyire minden igyekezetünkkel látni szeretnénk? Ilyen, és ehhez hasonló kérdéseknek felvetése által

veti elénk a kesztyűt a Szerző, Raoul Renier, azon nem titkolt reményben, hogy közülünk egyesek felemelni merészelik, elfogadván ezáltal a komplex gondolkodás és pártatlan mérlegelés jelentette megpróbáltatások formájában megnyilatkozó kihívást.

Elérkezni látszottunk gondolatmenetünk középponti motívum-rendszeréhez, jelesül is a Beavatás (Initiatio) fogalma által reprezentált kérdéskomplexumhoz, amely a Mersant-könyveknek sarkalatos tengelypontját képezi. Sohasem vállalkoznék persze arra, hogy könyvajánló irományom lapjain kísérletet tegyek a Beavatáshoz kapcsolódó, és köréje szerveződő archaikus diszciplínáknak ismertetésére, annyit azonban érdemes megértenünk, hogy ezen, a vallásos természettel rendelkező istenkereséshez képest megismerésen, tapasztaláson és megvalósításon alapuló alternatívát jelentő gyakorlat áthatni látszik az ember történetének és történelmének egészét, olykor különösképpen is rejtélyes bűvópatakok módjára felbukkanván a világnak színpadán. Mersant le Sinistre számára megszűnik otthont jelenteni az Egyház és társadalom keble, helyükbe egy rejtélyes testvériség, az *Ordo Hermeticus* mesterei lépnek, akik által a hitehagyott gróf végső soron, számtalan vargabetű, keserű csalódás és kudarc közbeesettségét követően ráléphet a beavatás útjára. Minden kétséget kizáróan hangsúlyoznom kell, hogy a regényben - lévén dark fantasy műről szó - a Beavatás tematikuma természetszerűen meglehetősen kifordítva kerül bemutatásra, a Szerző ugyanis elsősorban a fantasztikum kidomborítása által kívánja ráirányítani a figyelmet a kérdéskörre. A regény lapjain barangolván joggal felvetődhet bennünk, hogy voltaképpen erőteljes kontrasztképzési szándék nyilvánul meg e téren, ugyanis a hermetikus beavatás által

nyerhető személyes hatalom, szabadság és erő elsődlegesen a fizikalitás szintjén megmutatkozó formái által kerül összevetésre a kereszténység hiten és dogmákon alapuló gyakorlataival, amelyeket a Szerző nem melleleg alig titkolt megvetéssel reprezentál. Másrészt viszont szükségszerűen fel kell vetnünk, hogy a Szerző által foganatosított bemutatási módszer és technika lényegét tekintve kifejezetten híven tükrözi azon fantáziákat és vélekedéseket, amelyeknek birtokában az átlagos olvasó alapvetően a beavatási diszciplínák felé közelít. Gnosztikus ihletettséggel rendelkező gondolkozóként rendre szembe kerülök magam is azokkal a fajta vélekedésekkel, amelyek még napjainkban is teljes komolysággal vetik fel, hogy a szellemi megvalósító mindenféle bonyolult szellemidéző rituálékat kell, hogy folytasson laboratóriumának magányában, avagy éppenséggel valóban képesnek mutatkozik gondolatolvasásra, bilokációra, avagy éppenséggel aranycsinálásra. Raoul Renier egészen briliáns módon mutatja be azokat a fajta laikus vélekedéseket, amelyek a történelem folyamán nagy valószínűséggel mindenkor végigkísérték a beavatottak útjait, kezdvén a hivatalos vallási szervezetek képviselőinek irányából megmutatkozó rosszallástól és helytelenítéstől, folytatván a sort a hétköznapi ember részéről kifejeződő lekezelő hitetlenkedéssel és pöffeszkedő, arrogáns lenézéssel.

Visszahelyezkedvén a történetnek szálaira Mersant megpróbáltatásai újdonszerű fordulóra érkeznek, amikor távollétében mestereinek domíniumát az inkvizíció szolgálatában álló jánosrendi lovagok felperzselik, így pedig az *Ordo Hermeticus* által reprezentált beavatási láncolat végérvényesen megszakadni látszik. Olyan eseményeknek sorozata ez, amelyek a főhőst még tovább taszítják a

hitehagyás ösvényén, mindeközben azonban mégsem szűnik meg újabb lehetőségek után kutatni. Ezen a ponton válhat világossá, hogy amennyiben értő módon olvassuk a könyvet, és nem ragadunk le a hermetikus beavatási láncolat hagyományainak vulgáris, olykor kiváltképp szenzációhajhász értelmezésénél, felfigyelhetünk egynémely párhuzamra, amely kétségkívül hasonlóságot és rokonságot teremt Mersant sorsa, valamint mindazoknak megpróbáltatásai között, akik a Beavatás ösvényeit mainapság kívánják bejárni. Nem ritkán magunk is kényszeredetten szembesülni tűnünk a beavatási ösvényeknek elzáródásával, no meg persze avval, hogy bármilyen fokú törekvéseket fejtünk is ki egy adott útnak vonatkozásában, a megfelelő átadási kulcsoknak hiányában mégsem juthatunk semmire sem. Értő módon olvasván a „*Sötét Mersant*” sorozat a beavatási utaknak regényes történetévé is válhat számunkra, sőt mi több, a magam részéről azon feltételezést is megkockáztatnám, amelynek értelmében a regényfolyam egyes elemei egyfajta iniciatikus kalauz módjára is forgathatóak, amennyiben olyasfajta problematikumokra irányítják rá figyelmünket, amelyekkel a beavatási utakat járván idővel mindannyian találkozhatunk. Bizony igencsak gyakorta tűnhet úgy, hogy éppen a lehető legszerencsétlenebb pillanatban rántja ki valamiféle külső(nek tűnő) esemény a lábaink alól a talajt, és a történéseknek alakulása éppen azon a ponton vételezi a lehető legkevésbé szerencsés fordulatot, amikor az éppen a lehető legszerencsétlenebb kifejeletket eredményezi számunkra, és a *Sötét Mersant* ilyenén esetekre is szolgáltathat bizonyos mértékű fogódzókat. Korántsem állna szándékomban mindezzel akár csak a lehető legcsekélyebb mértékben is sugalmazni bárkinek számára, hogy a megfelelő beavatási kulcsok elnyerése céljából gátlástanul kövessen el bármit, amit csak a cél megkíván, elvégre ezen tényező mentén

bizony fény derülhet a regény egynémely kardinális hibájára, jelesül arra, hogy a Szerző erőteljesen figyelmen kívül hagyni látszik azon ősi igazságot, hogy beavatási kulcsokat nem lehetséges mintegy csellel és megtévesztéssel kizsarolni és kijátszani, elvégre az átadó mester részéről tiszta intenciónak (szándék) szükséges megmutatkoznia a beavatás folyamatában. Egyáltalán nem elegendő (mint ahogyan Mersant esetében bemutatja a szerző), hogy az adott beavatási rituálé egyes fokozatain mintegy mechanisztikus módon végighalad mester és tanítvány, hanem mindenkor szükséges megnyilvánulnia egyéb járulékos tartalmaknak is, gondolok itt például arra, hogy a mesternek és tanítványnak kölcsönösen el kell fogadniuk egymást, és a beavatási folyamat során mindkettejüknek azt szükséges akarniuk, amit a beavatási láncolat mindig is óhajtott mindennek vonatkozásában. Mersant beavatottsága tehát - amennyiben csupán a történetet vesszük alapul - tökéletesen invalid beavatás, lényegében a „nulla és semmi” kategóriájába sorolható.

René Guénon csoportosításait alapul véve azt is mondhatnánk, hogy a regényben szereplő beavatási rítus esetében, tekintvén a körülményeket, valamint a folyamat későbbi kifutását bizony az ellenbeavatás jelenségére is joggal gyanakodhatunk. Ez utóbbinak során ugyanis a beavatás általában megvalósulni látszik, tehát - mint Mersant esetében nyilvánvalóan - akár bizonyos mágikus képességek is megjelenhetnek, azaz a személy ténylegesen is beavatottjává vált valaminek, csakhogy éppenséggel a negatív előjellel, azaz nem a Beavatás valódi iránya szerint eljárván, hanem lefelé, a széthullás felé vezető úton. Semmi nem mutat példának okáért a regény keretein belül arra, hogy az *Ordo Hermeticus* tagjai ténylegesen démonimádó feketemágusok volnának,

mindösszesen a Katolikus Egyház eretnekekkel szemben megnyilvánított magatartása festhette meg ilyen módon portréjukat, Mersant esetében azonban a démoni érintettség kétségkívül egyre inkább elmélyülővé válik az események előrehaladásának során. A gyilkosságok egyre és egyre elharapódzó gyakorlata (eleinte még csupán szükség szülte megoldás gyanánt, aztán pedig később a bosszú eszközévé előlépve, még később pedig majdhogynem a puszta élvezet kedvéért), az egyre és egyre többet akarás motívuma, aztán végső soron az egész nyugat megdöntésére irányuló démoni terv képében formát öltő vízió... a Pokol stációi egyre inkább kirajzolódni látszanak.

A Sötét Mersant trilógia egy szinte tökéletes dark fantasy, annak minden követelményével együtt. Bár valójában sohasem mozdulunk el a középkori Európa területéről, a sajátosan baljós, sötét, kiszámíthatatlan, és fordulatokban gazdag miliő minduntalan gondoskodni látszik arról, hogy még véletlenül se érezhessük magunkat a mindennapok fojtó, eseménytelen szürkeségének közelében. Renier ezen regénye által jelentette ki számunkra önmagával kapcsolatban, hogy bizony joggal tekinthetjük őt a magyar nyelven író fantasy egyik hazai vezéralakjának. Jellembrázolása kimagaslóan kifinomult, karakterei lebilincselően izgalmas, összetett jellemnek mutatkoznak, tülelmedvén - avagy bizonyos esetekben éppen alulmúlván - a jó és rossz között meghúzódó dualitás közhelyességét. A történetszálon kulcsszerep jut a Beavatás fogalmának, sőt méltán mondhatni, hogy valójában minden e köré szerveződik, és noha a Szerző meglehetősen elsötétített formájában tárja eléink az Initiatio mibenlétének valódi lényegét (tradicionális szempontból tekintvén a kérdést ildomosabb volna ellenbeavatásról beszélni), a beavatási

diszciplínákkal kapcsolatosan valamelyest otthonosan mozognak tekinthető olvasó mégis képesnek mutatkozhat a sorok között olvasván olyasfajta dilemmákkal szembesülni, amelyek így, vagy úgy, de mindenképpen előkerülni látszanak egy beavatási ösvénynek járása során. Raoul Renier karakterei nem tudnak jóról és rosszról, csakis valódi, összetett dilemmákról, útvesztőkről és választakról, amelyek egy dekadenciától egyre inkább áthatottá vált társadalmi berendezkedés keretein belül kibontakozván szinte ordítva kiáltanak megoldásért. Mersant álma, hogy munkálkodásának nyomán olyan világrend váljék felépíthetővé, amelyben a magafajtanak is méltán juthatna néminemű hely, megbecsülés, boldogulás és elismerés, mindennemű kétségen felül sokunknak álmává válik, azoknak álmává, akiknek számára a hétköznapiság, kisszerűség és kisstilűség nem jelentenek járható és élhető alternatívát, a materiális világ szellemi törpesége pedig nem képvisel értékelhető perspektívákat.

Készítette: Nemiel C Logismord